Written by - சத்யானந்தன் -
Thursday, 21 January 2016 06:55 - Last Updated Thursday, 21 January 2016 07:26

□□□□□□ □□□□□□□□□ '□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□□□' - □□□□□□□□□□□□□□□□□□ □□□□□

ரிஷான் ஷெரிஃபின் 'காக்கைகள் கொத்தும் தலைக்குரியவன்' சிறுகதைக்கான இணைப்பு ----- இது

வாசிப்பிலும் படைப்பிலும் சிறுகதையின் இடமே முதன்மையானது. இருப்பினும் படைப்பாளிகளால் சிறுகதை என்னும் உருவம் உள்ளடக்கத்தை ஒட்டியே தேர்ந்தெடுக்கப் படுகிறது. நவீனத்துவத்தில் சிறுகதையின் வீச்சு மேம்பட்டு ஆகச் சிறந்த வடிவம் இதுதானோ என்று அதிசயிக்க வைக்கிறது. ஆனால் சிறுகதை வடிவத்துக்கு வரம்புகள் உண்டா? என்ன வரம்புகள்? படைப்பாளிக்கு மட்டும் சில இடத்தில் முட்டி நின்றுவிட நேர்வதா? ஏன் அப்படி ஆக வேண்டும்? அடுத்ததாக வாசகனுக்கு சில தடைகள் உண்டா? சொற்களின் ஆற்றலுக்கும் வாசகனுக்கும் கூட தாண்டிச் செல்ல முடியாத இடங்கள் உண்டா?

உண்டு. நம்மால் நுட்பமாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாத உணர்வுக் கோடுகள் வெட்டிக் கொள்ளும் புள்ளிகள் உண்டு. நுட்பமான தருணங்கள் ஆழ்மன பிரக்ஞை அல்லது வெளிமனப் பிரக்ஞை எனப் பகுத்தறிய முடியாத தளத்தில் சலனப்பட்டு மறைபவை. அவற்றை நாம் புழங்கும் சொற்களால் நம் மனம் பழக்கப்படுத்தப்பட்ட வாசிப்பு மற்றும் உள்வாங்குவது நம் உள்ளார்ந்த தடைகளால் இயலாத ஒன்று.

இந்த இடத்தில் தான் மாயயதார்த்தத்தின் வீச்சு படைப்பாளி வாசகன் இருவருக்கும் இவற்றைத் தாண்டிச் செல்ல உதவுகிறது., காட்சி என்னும் ஊடகம் வாசிப்பு ஊடகத்தை ஒப்பிட நுட்பங்களைப் புரிய வைப்பதில் கையாலாகாதது. மாய யதார்த்தம் வார்த்தை என்னும் வடிவம் செயலிழக்கும் இடத்தை எளிதாகக் கடந்து செல்லுகிறது. நவீன கவிதையின் பலம் நாம் பழக்கப்பட்ட காட்சி அல்லது உரையாடலைக் காட்டி நாம்

Written by - சத்யானந்தன் -
Thursday, 21 January 2016 06:55 - Last Updated Thursday, 21 January 2016 07:26

தடுமாறும் புள்ளியைத் தாண்டி ஒரு ஆழ் தரிசனத்துக்கு இட்டுச் செல்வது. மாய யதார்த்தம் காட்சி வழி நவீன கவிதை நம்மை உடன் அழைத்துச் செல்லும் மாயத்தை புனைகதைக்குள் கொண்டு வருவது.

ரிஷானின் தலைப்பே அந்தக் கதையின் சுருக்கம் என்று கூறி விடலாம். சரி காக்கைகள் ஏன் அவன் தலையைக் கொத்த வேண்டும்? கதையின் இந்தப் பகுதியில் நமக்கு ஒரு முனை கிடைக்கும்:

விந்தி விந்தி ஓடித் துரத்துவான். அவன் ஓடுவதைப் பார்க்க, தவளையின் பாய்ச்சல் போலவும் நண்டின் நகர்வினைப் போலவும் இருக்கும்.

ஒழுங்காக ஓட முடியாமல் அவனது முழங்கால்கள் இரண்டும் பிறப்பிலேயே வளைந்திருந்தன. இன்னும் அவன் மிகவும் ஒல்லியானவன். அவனது முகம் போஷாக்கேதுமற்று மெலிந்த ஒரு இரண்டு வயதுக் குழந்தையைப் போன்று சிறியது. நெடிய இமைகளைக் கொண்ட சிறிய விழிகளைப் பார்க்கப் பாவமாகவும் இருக்கும். கருத்த சருமம் உடையவனல்ல. அதற்காக சிவப்பானவனாகவும் இல்லை. ஒரு மாதிரியாக வெள்ளைக் காகிதத்தில் செம்மண் தூசு அப்பியதைப் போன்ற வெளிறிப் போன நிறம். நெற்றியிலிருக்கும் சுருக்கக் கோடுகளை வைத்து மட்டுமே அவனது வயது முப்பதுக்கும் நாற்பதுக்குமிடையிலிருக்குமென அனுமானிக்கலாம். குட்டையானவன். வளைந்த கால்கள் அவனை இன்னும் குட்டையாகக் காட்டின. ஒருபோதும் அச் சிறுவர்கள் எவரும் அவனிடம் அகப்பட்டதில்லை.

கதை நெடுக நாம் காக்கைகள் அவனைக் கண்ணில் படும் போதெல்லாம் துரத்தித் தலையில் கொத்தின என்பதையும், அவன் முதலாளி அவனுக்கு மந்திரித்த கயிறு தாயத்து எல்லாம் வாங்கித் தந்தார் எனவும் படிக்கிறோம். கதையில் மேற்கண்ட பத்தியின் வழியாகவே நாம் கதையின் உள்ளே போகிறோம். நமக்கு நன்றாகவே தெரியும் விளிம்பு நிலையில் உள்ளவர் தோற்றத்திலும் குறையுள்ளவராக இருந்தால் நாம் எப்படி அவரை நடத்துவோம் என்பது..

ஆனால் நமக்குத் தெரியாதது அக்கறையில்லாதது ஒன்று அவரிடம் இருக்கிறது. அது தான் நிராகரிப்பாலும், இழிவுபடுத்தப்படுவதாலும் நிகழும் வலி. அந்த வலி எப்படிப்பட்டது என்பது அனுபவித்தவருக்கு மட்டும் தான் புரியும். நாம் எந்தக் விதத்திலும் கண்டுகொள்ளாத அந்த வலி மிகவும் ஆழ்ந்தது. அல்லும் பகலும் மனதை கத்தியால் கீறும் மாறா ரணம்.

இந்த ரணத்தை, வலியை, அவஸ்தையை நாம் உணரும் துவங்கு புள்ளியில் இல்லை

என்பதூ எளிய உண்மதை அதூ நமக்கூ என்றூமதே அக்கறயைில்லாத விஷயம். நமக்கூ அன்னியமானதூம் நம் மரத்தூப் பதோன மனித நயேத்தால் உணர மூடியாததூமான அததை இந்த மாயயதார்த்தத்தின் மூலம் காண்கிறதோம். பிறர் கண்ணால் இழிவாகப் பார்க்கப் படூவதூம் வார்த்ததைகளால் காயப்படூத்தப்படூவதூம் எத்தனதை தூன்பம் தரூவதூ என்பததையே பகலில் தூரத்திக் கதொத்தூம் காகங்கள் வடிவில் காண்கிறதோம். அததே காகங்கள் வழி வறேூ ஒன்றூம் நமக்கூ உணர்த்தப் படூகிறதூ. இறூதியில் வரூம் இந்தப் பத்தியதைப் பார்ப்பதோம்:

கூளிக்கப்பதோன அவ்வூர் மரூத்தூவச்சிக் கிழவிதான் கரயைோரப் பாறயைொன்றில் வழூக்கிவிழூந்தூ மண்டதை உடதைந்தூ பரிெய சிவப்பூ எறூம்பூகள் மதொய்க்க, கூரூதி காயச் சதெத்தூக் கிடந்தவனதைக் கண்டூ அலறினாள். ஆற்றங்கரயைின் மரூத மரத்தில், அயல் மரங்களிலனெ எல்லாவற்றிலூம் கரூப்பூத் திட்டூக்களாய்க் காக்கதைகள் அவனதைச் சூற்றிலூம் கரதைந்தபடி இரூந்தன. அவன் எழவில்லதை. எனினூம் அவ்வூர்க் காக்கதைகளலெ்லாம் ஒன்றூ சரேந்தாப்பதோலக் கூட்டமாக இரூந்தூ அவனதைப் பார்த்தூக் கரதைந்தன. இரதை தடேி அலததைல் மறூத்தூ அப் பிணம் அகற்றப்படூம் வரயைில் அங்கயேே கிடந்தன. இனிமலே் அவனதூ தலதை வானதொலிப்படெ்டியதை அழூத்தி, ஒலிக்கவதைக்கச் சயெ்யமூடியாததனெ அறிந்ததோ என்னமதோ, அவதை அவனதைக் கதொத்தவூமில்லதை, தூரத்தவூமில்லதை.

காக்கதைகள் தமதூ இனத்தில் ஓரூ காக்கதைக்கூ அடிபட்டாலதோ அல்லதூ இறந்தூ பதோனாலதோ மட்டூமதே அவ்வாறூ கூடி வரூந்தூம் எனவதே அவனூக்காக இன்றூ கூடூம் காக்கதைகள் அவனதை இத்தனதை நாளாகவதே தமதூ இனம் என்றதே கரூதி வந்தன. அவதைகளததைத் தவிர அவனதைத் தன் இனம் என எண்ணூவதோர் யாரூம் இல்லதை. இததை இந்த மாய யதார்த்தம் வாயிலாக அவர் எடூத்தூரதைக்கிறார்.

மிகவூம் நூட்பமாகவூம் விரிவாகவூம் அவர் இந்த மாயயதார்த்தத்ததை கததைக்கூள் சரேத்திரூக்கிறார். அப்படி சரேத்திரூப்பதூ பிழயைனெ்றூ சதொல்ல மூடியாதூ. அததே சமயம் அதூ மாய யதார்த்தம் சூட்டூம் பூரிதலதை சற்றதே நீர்க்க அடித்தூ விடூகின்றதூ.

கததையின் இறூதி பத்தி அந்த நீர்க்கடித்தலததைத் தாண்டி நம்மதை ஆழ்ந்த பூரிதலூக்கூ இட்டூச் சலெ்வதால் நாம் ரிஷான் தமதூ மூயற்சியில் வறெ்றி கண்டார் என்றதே கூறலாம். மூத்த எழூத்தாளர்கள் பலரூம் மாய எதார்த்தம் ததேவதைப்படாத சூழலில் அததைப் பயன்படூத்தூவததைப் பார்க்கிறதோம். ரிஷான் பதொரூத்தமான கததையில் அததை சரியாகப் பயன் படூத்தி இரூக்கிறார்.

திண்ணயைில் வளெியாகி நான்கூ ஆண்டூகள் கழித்தாலூம் இததை நான் வாசிப்பதற்கூக் காரணம் மாய யதார்த்தம் பற்றி சக எழூத்தாளரிடம் விவாதித்த பதோதூ அவர் இதற்கான இணதைப்பதை எனக்கூத் தந்ததே. ஓர் அசலான பதைடப்பூக்கூக் கிடதைக்கூம்

அங்கீ கரிப்புக்கு இது ஒரு நல்ல எடுத்துக் காட்டு.

sathyanandhan.mail@gmail.com [சத்யானந்தன்]